

1. Двері

Відблиски дзеркальної кулі жваво бігали по стінах і підлозі зеленого театру. У мерехтливому світлі танцювали діти та їхні вожаті. Куля крутилася під стелею, як і десять років тому, коли Марічка була тут у таборі на літніх канікулах. А тепер Марічка – вожата старшого загону. Пісню, під яку всі весело витанцювували, Марічка ненавиділа. Навіть голова розболілася.

– Послухай, Сергію, ти ж впораєшся з ними сам. Якщо хтось питатиме про мене, скажеш, я погано почувуюся й пішла до своєї кімнати, гаразд?

– Тобі справді зле? – Сергій недовірливо глянув на дівчину. – Чи у тебе побачення в робочий час?

Марічка зітхнула, похитала головою й рушила до корпусу. Варто було вчора лише півгодинки потеребенити в альтанці з Максом, як пішли чутки, що то її хлопець. А Макс взагалі до брата приїздив, а не до неї. До того ж у нього є дівчина, а з Марічкою вони – друзі дитинства.

Кімната зустріла приємною тишею. Ну майже тишею, якщо не зважати на відлуння музики, яку було чути й тут. Щойно Марічка задрімала, як у двері

хтось постукав. Неохоче підвелася. Назар зазирнув, а потім нерішуче протиснувся до кімнати.

– Вибач, Марічко, ти спала?

– Ми ж домовилися: Марія Петрівна і на «ви»!

– Але ж нас ніхто не чує. Я хотів з тобою поговорити. Макс казав, мені куплять новий планшет, якщо я добре поводитимусь у таборі. Я хотів просто поцікавитися...

– Чи я не розповідала йому про ту бійку, що ти влаштував?

– Не я її влаштував! – спалахнув Назар. – До того ж не треба було цьому Стасику казати мені, щоб я не танцював із Олею. Це моя особиста справа. Моя й Олина. Зрозуміло?

– То ти будеш битися щоразу, коли тобі хтось щось не так скаже?

– Ні, Марічко. Ти не чула, що саме він казав! Але ти ж не наскаржилася Максові?

– Брат нічого не знає, – відповіла Марічка. І додала: – Поки що. І повертайся на дискотеку, бо в нас із Сергієм неприємності будуть через тебе.

– Ну, я пішов. Дякую, Марічко... Маріє Петрівно. Назар відчинив двері і пробурмотів:

– Схоже, хтось вирубив струм на коридорі. Суцільна темрява... А це що?! – раптом вигукнув він, і швидко грюкнув дверима. Марічка стурбовано глянула на хлопця й нетерпляче запитала:

– Що там таке?

– Хотів би я сам знати! – відповів Назар, не наважуючись зрушити з місця. Він налякано притиснув

спиною двері, ніби хтось з іншого боку мав намір вдертися до кімнати. – Там така дивна штука! Сяє, як вогонь, і схожа на... метелика. На велетенського метелика. Крилами махає!

Він розвів руками, показуючи розміри того, що побачив за дверима. Маріччине обличчя виглядало ще стурбованішим, та щось у її очах змусило Назара замислитися. Адже його давня знайома не сказала йому одразу, що все це дурниці і вигадки. Вона повірила! Бо бачила таке колись! Назар заговорив швидко:

– Воно ж не зашкодить нам? Правда? Макс розповідав у своїх казках про таких метеликів, коли я був малим. Я тоді вірив йому на всі сто. Чи то були не зовсім казки?

– То були зовсім не казки, – серйозно відповіла Марічка і підійшла до дверей. – Дай я гляну. Але якщо ти пожартував, повір мені, пролітаєш зі своїм планшетом!

– Сподіваюся, воно ще там, – промовив Назар, нерішуче відступивши від дверей. І став ближче до вікна, аби було куди тікати, раптом що.

Марічка натиснула на клямку і замерла. Хвилювання змусило її серце шалено калатати. «Можливо, Назар просто пожартував», – подумки промовила дівчина і прочинила двері. Крізь темну щілину пробивалося м'яке сяйво. Водночас із того боку хтось обережно потягнув двері на себе. Марічка чекала.

Мить здалася годиною. Назар стояв за Маріччиною спиною, здивовано витріщивши очі. У дверях з'явився чоловік років двадцяти п'яти на вигляд, геть

блідий, з довгим рудим волоссям. На ньому було червоне вбрання, яке наводило на думку, що він пограбував історичний музей. Марічка промовила ледь чутно:

– Вогонь.

– Ти така ж дивовижно прекрасна! – промовив чоловік чомусь сумно. Голос мав тихий та гарний, як у телевізійного коментатора. Марічка повільно простягнула руку, ніби хотіла впевнитися, що це не марево, та чоловік заперечно похитав головою:

– Ні. Краще не торкайся. І ні в якому разі не переступай поріг. Якщо потрапиш сюди, звідси тобі не вибратися.

– Марічко, хто це? І що відбувається? – не витримав Назар.

Дівчина зітхнула, але не відповіла й не озирнулася. Їй здавалося, щойно вона відведе очі, несподіваний гість зникне. Та чи насправді несподіваний? Адже Марічка мріяла про цю зустріч стільки років! Вже й не вірила, що вона відбудеться. Ну, може, не на таку зустріч вона сподівалася. Червоний Король виглядав слабким і стурбованим. А вона запам'ятала його могутнім і рішучим, усміхненим красенем.

– Що з тобою? – запитала Марічка. – І що ти робиш у нашому світі?

– Я не у вашому світі, – відповів Червоний Король. – Ці двері відчинилися між світами. Але коли вони зачиняться, відчинити їх удруге буде неможливо. Я прийшов побачити тебе востаннє і попрощатися.

– Що ти кажеш? Я на таке не згодна!